

**UCHWAŁA NR XXVI/226/2026
RADY MIEJSKIEJ W BARLINKU
z dnia 26 marca 2026 roku.**

**w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność
Ośrodka Pomocy Społecznej w Barlinku**

Na podstawie art. 18b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1153 ze zm.) oraz art. 229 pkt. 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1691) uchwała się, co następuje:

§1. Po rozpatrzeniu skargi na działalność Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej w Barlinku wniesioną przez osobę fizyczną zarejestrowaną pod numerem 3607, uznaje się skargę **za bezzasadną** z przyczyn przedstawionych w uzasadnieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§2. Upoważnia się Przewodniczącego Rady Miejskiej w Barlinku do zawiadomienia skarżącego o sposobie załatwienia skargi i przekazania treści niniejszej uchwały wraz z uzasadnieniem oraz pouczeniem o treści art. 239 kpa.

§3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY
Rady Miejskiej

Cezary Michalak

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 229 pkt. 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2025 r. poz.1691) rozpatrzenie skargi dotyczącej zadań lub działalności burmistrza i kierowników gminnych jednostek administracyjnych należy do rady gminy.

Dnia 25 lutego 2026 r. do Rady Miejskiej w Barlinku wpłynęła skarga wniesiona przez osobę fizyczną, na działalność Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej w Barlinku. Na posiedzeniu w dniu 10 i 17 marca 2026 r. Komisja Skarg, Wniosków i Petycji zapoznała się z dokumentacją dotyczącą skargi oraz wysłuchała wyjaśnień Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej w Barlinku, wystąpiła także do Burmistrza Barlinka o złożenie stosownych wyjaśnień w tej sprawie na piśmie.

Z wyjaśnień Burmistrza Barlinka wynika, że:

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 10 kwietnia 2025 r. ograniczono władzę rodzicielską skarżącej nad małoletnią córką poprzez ustanowienie nadzoru kuratora sądowego oraz zobowiązanie matki do współpracy z asystentem rodziny.

Zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, na wniosek pracownika socjalnego, z dniem 6 czerwca 2025 r. rodzina skarżącej została objęta wsparciem asystenta rodziny.

Do dnia 9 lutego 2026 r. skarżąca zamieszkiwała wspólnie z córką, siostrą oraz siostrzeńcem.

Z dniem umieszczeniu córki w rodzinie zastępczej skarżąca opuściła dotychczasowe miejsce zamieszkania. Z posiadanych informacji wynika, że wyprowadziła się najprawdopodobniej do nowego partnera i obecnie przebywa na terenie Nowej Soli. O zmianie miejsca pobytu nie poinformowała asystenta rodziny.

Skarżąca, jak wynika z dokumentacji Ośrodka Pomocy Społecznej, jest osobą niepełnosprawną od urodzenia. W okresie niemowlęcym przeszła operację z powodu przepukliny oponowo-mózgowej. W dzieciństwie oraz w okresie dorastania pozostawała pod opieką specjalistów, m.in. neurologa i psychiatry. Występowały u niej zaburzenia zachowania, skłonności do samookaleceń oraz zachowania impulsywne. Kilukrotnie przebywała również na leczeniu w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej – Centrum Leczenia Dzieci i Młodzieży w Zaborze. Do lutego bieżącego roku skarżąca posiadała orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z symbolem 02-P, wskazującym na niepełnosprawność wynikającą z chorób psychicznych, oraz 10-N – związaną z chorobami neurologicznymi. Stan zdrowia skarżącej od tego czasu nie uległ poprawie. Specjaliści z zakresu psychiatrii jako chorobę podstawową wskazują niepełnosprawność intelektualną. Do chorób współistniejących należą m.in. cukrzyca typu 2, niedoczynność tarczycy, otyłość znacznego stopnia oraz schorzenia kręgosłupa. Pomimo licznych i poważnych problemów zdrowotnych skarżąca nie podejmuje leczenia i nie pozostaje pod stałą opieką żadnego specjalisty. Asystent rodziny wielokrotnie motywował ją do podjęcia leczenia, jednak działania te nie przyniosły oczekiwanego rezultatu.

Z obserwacji pracownika Ośrodka Pomocy Społecznej – asystenta rodziny – wynika, że skarżąca jest osobą niesamodzielną i wymaga stałego wsparcia drugiej osoby w codziennym funkcjonowaniu. Nie jest w stanie samodzielnie zrobić zakupów (nie zna wartości pieniądza), udać się do lekarza ani załatwić spraw urzędowych. Nie wychodzi także samodzielnie z dzieckiem na spacer. Zorganizowanie wyjazdu poza miejsce zamieszkania, np. do lekarza czy do sądu, przekracza jej możliwości. W większości sytuacji towarzyszyła jej siostra, z którą wspólnie zamieszkiwała. To właśnie siostra zajmowała się skarżącą oraz sprawowała opiekę nad jej córką. W swoich wypowiedziach wielokrotnie określa skarżącą jako „duże dziecko”, które nie jest w stanie samodzielnie zadbać o własne potrzeby, a tym bardziej o potrzeby dziecka. Według relacji siostry główne potrzeby skarżącej koncentrują się wokół oglądania telewizji, korzystania z telefonu oraz palenia papierosów. W okresie ciąży paliła papierosy, a z relacji wynika również, że mogła w tym czasie spożywać alkohol.

Córka skarżącej, nie rozwija się adekwatnie do swojego wieku. Dziecko nie chodzi, nie podejmuje prób samodzielnego stawiania kroków oraz nie siedzi samodzielnie. Z obserwacji pracowników Ośrodka Pomocy Społecznej, w tym asystenta rodziny, wynika, że małaletnia znaczną część czasu przebywała w domu, często pozostając w łóżeczku bez odpowiedniej stymulacji rozwojowej. Matka była wielokrotnie i systematycznie informowana oraz motywowana przez asystenta rodziny do podejmowania działań wspierających rozwój dziecka, w szczególności do stymulowania aktywności ruchowej, podejmowania zabawy z dzieckiem, prowadzenia rozmów, utrzymywania kontaktu wzrokowego oraz zapewniania odpowiedniej aktywności na świeżym powietrzu. Działania te mają istotne znaczenie dla prawidłowego rozwoju psychoruchowego dziecka. Pomimo licznych rozmów i wskazówek skarżąca bagatelizowała zgłaszane uwagi, nie podejmowała prób aktywnego zajmowania się dzieckiem oraz nie wykazywała inicjatywy w zakresie wspierania jego rozwoju. Dziecko nie było regularnie wyprowadzane na spacer, a stosowana dieta była nieadekwatna do potrzeb rozwojowych małaletniej. Skarżąca nie stosowała się do zaleceń asystenta rodziny, a w kontaktach z pracownikami instytucji wykazywała postawę opryskliwą i lekceważącą. Od czerwca 2025 r. pracownicy Ośrodka Pomocy Społecznej podejmowali działania mające na celu zmotywowanie matki do przeprowadzenia konsultacji neurologicznej małaletniej córki, w celu uzyskania opinii niezbędnej do objęcia dziecka wczesnym wspomaganie rozwoju. Ostatecznie we wrześniu w Poradni Neurologicznej w Gorzowie Wlkp. na wizytę zgłosiła się siostra skarżącej – w towarzystwie asystenta rodziny. W wyniku przeprowadzonych konsultacji dziecko zostało objęte zajęciami w ramach wczesnego wspomaganie rozwoju. W okresie od listopada 2025 r. do lutego 2026 r. matka ani razu nie doprowadziła dziecka na zaplanowane zajęcia. Obowiązek ten realizowała ciotka dziecka. Postawa matki wskazuje na niewywiązywanie się z podstawowych obowiązków rodzicielskich oraz brak zapewnienia dziecku właściwej opieki i warunków sprzyjających jego rozwojowi. W sytuacjach choroby dziecka skarżąca nie zawsze konsultowała stan zdrowia córki z lekarzem pediatrą, podając dziecku leki według własnego uznania. Podczas jednej z wizyt lekarskich, w której uczestniczył asystent rodziny, ustalono, że matka wprowadzała w błąd pracowników Ośrodka Pomocy Społecznej, twierdząc wcześniej, iż kontaktowała się telefonicznie z lekarzem. Ponadto podawane dziecku leki były nieadekwatne do rozpoznanej jednostki chorobowej, a część leków przepisanych przez lekarza nie była wykupywana.

Asystent rodziny pozostawał w stałym kontakcie z kuratorem sądowym sprawującym nadzór nad rodziną. W ramach współpracy na bieżąco przekazywano informacje dotyczące funkcjonowania rodziny, sposobu sprawowania opieki nad małoletnią oraz realizacji zaleceń wynikających z postanowienia sądu. O aktualnej sytuacji rodziny oraz podejmowanych działaniach pomocowych systematycznie informowano również Sąd Rodzinny w Myśliborzu.

Postanowieniem z dnia 1 listopada 2025 r. Sąd Rejonowy w Myśliborzu orzekł o umieszczeniu małoletniej córki w rodzinie zastępczej. Decyzja ta była konsekwencją analizy sytuacji opiekuńczo-wychowawczej dziecka oraz oceny funkcjonowania rodziny biologicznej.

W dniu 9 lutego 2026 r. pracownicy Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Myśliborzu, realizując postanowienie sądu, umieścili małoletnią w rodzinie zastępczej.

Po zmianie miejsca pobytu skarżącej asystent rodziny nawiązał kontakt z pracownikami Ośrodka Pomocy Społecznej w Nowej Soli w celu ustalenia, czy matka podejmuje współpracę z tamtejszą instytucją oraz czy podejmowane są działania zmierzające do poprawy jej sytuacji życiowej i rodzinnej. Z uzyskanych informacji wynika, że skarżąca nie podjęła współpracy z Ośrodkiem Pomocy Społecznej w Nowej Soli w zakresie działań ukierunkowanych na zmianę swojej sytuacji życiowej oraz stworzenie warunków umożliwiających powrót dziecka do rodziny biologicznej.

W zaistniałej sytuacji należy dodać, że w związku z umieszczeniem małoletniej w rodzinie zastępczej asystent rodziny zaczął otrzymywać od przyjaciela rodziny, najprawdopodobniej partnera skarżącej liczne telefony o charakterze obraźliwym i wulgarnym. W trakcie rozmów kierowane były pod adresem asystenta rodziny słowa powszechnie uznawane za obraźliwe, co utrudniało wykonywanie obowiązków służbowych oraz wywoływało poczucie zagrożenia. O zaistniałej sytuacji został poinformowany Komisariat Policji w Barlinku.

W opinii Komisji wszystkie działania Ośrodka Pomocy Społecznej w Barlinku są wypełniane z należytą starannością oraz w zgodzie z przepisami obowiązującego prawa.

Rada Miejska w Barlinku podziela argumenty przedstawione przez Komisję i uznaje skargę za bezzasadną.

PRZEWODNICZĄCY
Rady Miejskiej

Cezary Michalak